

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/68/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417203656
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2019:5417203656.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín, sudkyňou JUDr. Janou Veselou, v spore žalobcu: W., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., zastúpený JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, M.R. Štefánika 1822, IČO: 36832103 a žalovaného: X., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., zastúpenému JUDr. Ivickou Firstovou, advokátkou, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1729, o zaplatenie 8.530,21 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 4.370,16 eur **z a s t a v u j e**.
- II. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žalovaný **m á** voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 1,96%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 21.12.2017 žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podal na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu 8.530,21 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.530,21 eur odo dňa 23.11.2017 až do zaplatenia. Súčasne žiadal zaviazat žalovaného na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 08.02.2014 okolo 23:00 hod. žalovaný po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol motorové vozidlo zn. I. ev. č. P. (ďalej aj ako „vozidlo“) v obci V. od miestneho pohostinstva po ceste č. H. a po miestnej komunikácii až k časti zv. V., kde žalovaný pokračoval v jazde po poľnej ceste ponad obec V. smerom na obec D.. Žalovaný kvôli požitému alkoholu viedol vozidlo nesprávnou technikou jazdy, v dôsledku čoho vozidlo zišlo z poľnej cesty a nekontrolovane sa rútilo z kopca, následkom čoho sa prevrátilo a tak zastavilo. Žalovaný teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si žalovaný privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej ohrozil život alebo zdravie ľudí s ním sediacich v aute (medzi nimi bol aj žalobca) a spôsobil značnú škodu na majetku a zároveň žalobcovi z nebanlivosti spôsobili ťažkú ujmu na zdraví, pričom tento čin žalovaný spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej žalovanému podľa zákona) (ďalej aj ako „nehoda“). Za uvedené konanie v súvislosti s nehodou bol žalovaný rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 16.02.2017, č.k. 2T/2/2016, právoplatným a vykonateľným dňa 20.06.2017, uznaný vinným zo spáchania prečinu „Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len ako „TZ“), prečinu „Ublíženia na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ v spojení s § 138 písm. h) TZ, za čo súd žalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý bol žalovanému podmienene odložený a bola mu určená skúšobná doba dva roky, pričom mu bol taktiež uložený úhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu vo výmere dva roky. Súd ale poškodeného - žalobcu s jeho nárokom na náhradu škody voči žalovanému odkázal na občianske súdne konanie (ďalej aj ako „rozsudok“). Na

základe ustanovenia § 420 ods. 1 OZ žalovaný zodpovedá za škodu, ktorú mu spôsobil spáchaním prečinu „ublíženia na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ v spojení s § 138 písm. h) TZ, za čo bol rozsudkom uznaný za vinného. Na základe ustanovenia § 442 ods. 1 OZ „Uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo. Na základe ustanovenia § 442 ods. 3 OZ „Škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.“ Na základe ustanovenia § 444 OZ „Pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.“ V zmysle ustanovenia § 5 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej ako - Zákon o náhrade za bolesť“) „Pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku.“ „Výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor.“ V zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 zákona o náhrade za bolesť „Náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku.“ Na základe ustanovenia § 446 OZ „Náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení“. Na základe ustanovenia § 86 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o sociálnom poistení“) „Úrazový príplatok sa poskytuje za dni.“ Na základe ustanovenia § 87 písm. a), b) zákona o sociálnom poistení „Suma úrazového príplatku je 55% denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 84 od prvého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti vzniknutej v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania do tretieho dňa tejto dočasnej pracovnej neschopnosti,“ „Suma úrazového príplatku je 25% denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 84 od štvrtého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti vzniknutej v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania.“ V súvislosti s vyššie uvedenou nehodou a rozsudkom žalobca predkladá položkovite výpočet škody, ktorú mu spôsobil žalovaný: 1. škoda na zdraví: a) náhrada za bolesť (pri nehode bolo žalobcovi spôsobené: zlomenina ľavého krčka ramennej kosti riešená operačne, zakrvácanie do dutiny brušnej riešené operačne, zakrvácanie do osrdcovníkov, pomliaždenie mäkkých častí hrudníka, obojstranné pomliaždenie pľúc so zlomeninou rebra, viacpočetné povrchové odreniny na tele) ohodnotená bodovým ohodnotením súdneho znalca Q. zo dňa 12.10.2015 vo výške 345 bodov. V zmysle § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. S03594-OL-2014 zo 14. mája 2014 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2014 (ďalej len ako „Opatrenie 2014“), „Výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2014 za jeden bod je 16,48 euro,“ t.j. výška náhrady za bolesť predstavuje 345 bodov x 16,48 EUR, t.j. 5.685.60 EUR; b) náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotená lekárskeým posudkom Q. zo dňa 25.10.2017 vo výške 66,66 bodu. V zmysle § 1 Opatrenia MZ SR je výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2014 za jeden bod 16,48 eura, t.j. výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje 66,66 bodov x 16,48 EUR, t.j. 1.098.56 EUR; 2. cestovné na rehabilitáciu v období: a) od 31.03.2014 do 14.04.2014 - 10 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), b) od 15.04.2014 do 30.04.2014 10 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), c) od 02.05.2014 do 16.05.2014 10 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), d) od 19.05.2014 do 02.06.2014 - 7 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), e) od 04.06.2014 do 23.06.2014 - 7 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), f) od 08.04.2015 do 16.04.2015 - 7 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), g) od 17.04.2015 do 27.04.2015 - 7 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), h) od 29.04.2015 do 13.05.2015 - 7 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur), od 18.05.2015 do 29.05.2015 - 6 krát 10 krát cesta V. a späť (jedna cesta 1.20 Eur). Spolu cestovné predstavuje sumu: 170,40 Eur; 3. náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti žalobcu a) PN od 09.02.2014 do 08.06.2014 - 09.02.2014 - 11.02.2014 = 45,159 EUR (3 dni x 15,053 EUR), 12.02.2014 - 08.06.2014 = 793,672 EUR (116 dní x 6,842 EUR), b) PN od 27.10.2014 do 24.11.2014 - 27.10.2014 - 29.10.2014 = 45,159 EUR (3 dni x 15,053 EUR) 30.10.2014 - 24.11.2014 = 171,05 EUR (25 dní x 6,842 EUR), c) PN od 28.11.2014 do 21.12.2014 - 28.11.2014-30.11.2014= 45,159 EUR (3 dni x 15,053 EUR), 01.12.2014 - 21.12.2014 = 143,682 EUR (21 dní x 6,842 EUR), d) PN od 15.03.2015 do 30.04.2015 - 15.03.2015 - 17.03.2015 = 44,147 EUR (3 dni x 14,7158 EUR), 18.03.2015 - 30.04.2015 = 287,627 EUR (43 dní x 6,689 EUR), t.j. náhrada za stratu na zárobku počas všetkých pracovných neschopností žalobcu súvisiacich s nehodou predstavuje sumu 1.575.65 Eur. Celková škoda, ktorú utrpel žalobca v dôsledku predmetnej nehody je vo výške 8.530.21 EUR. Preto v zmysle poukázaného je zrejmé, že sú splnené všetky podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody voči žalovanému, aby

mohol byť nárok žalobcu na náhradu škody uspokojený, t.j.: 1. protiprávnosť žalovaného - odcudzujúci rozsudok, 2. ujma žalobca - vyplývajúca z bodových ohodnotení a ďalších pripojených dôkazov, 3. zavinenie žalovaného - taktiež vyplýva z odcudzujúceho rozsudku, 4. kauzalita medzi ujmou žalobcu a zavinením žalovaného - keby nedošlo k nehode, za ktorú bol žalovaný rozsudkom odsúdený, nedošlo by ani k ujme žalobcu. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu škody vzniknutej pri nehode a to výzvou prostredníctvom advokátskej kancelárie JUDr. JURKOVEC ADVOKÁT DK, s.r.o. zo dňa 30.10.2017. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie JUDr. Ivici Firstovej na predmetnú výzvu žalobcu dňa 14.12.2017 reagoval tým, že žalobcovi oznámil, že v predmetnej veci kontaktoval poskytovateľa svojho povinného zmluvného poistenia. Avšak žalovaný do dnešného dňa predmetnú škodu žalobcovi ani z častí nenahradil. Na základe ustanovenia § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požiadať o dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis,“ Na základe ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“ Úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola od 23.11.2017 (kedy uplynula žalovanému lehota na dodatočné splnenie povinnosti v zmysle výzvy AK JUD.JURKOVEC ADVOKÁT DK, s.r.o. zo dňa 30.10.2017) vo výške 0,00%, t.j., výška úrokov z omeškania predstavuje 5,00 % ročne.

3. Žalovaný, prostredníctvom právneho zástupcu, k žalobe, ktorá mu bola doručená dňa 11.01.2018 spolu s prílohami uviedol, že bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 (ďalej len „rozsudok zo dňa 16.02.2017“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa ust. § 289 ods. 1 Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spojení s ust. § 138 písm. h) Trestného zákona. Súd odkázal poškodeného (žalobcu) s jeho nárokom na náhradu škody voči obžalovanému (žalovanému) na občianske súdne konanie, keďže ohľadom ním uplatneného nároku je potrebné vykonať bližšie dokazovanie. Poškodený W. - v tomto konaní žalobca, uviedol, že z vozidla, ktoré viedol žalovaný, vyskočil. Okresný súd Dolný Kubín v odôvodnení rozsudku zo dňa 16.02.2017 uviedol, že niet iného logického záveru, než toho, že poškodený (v tomto konaní žalobca) z auta vyskočil krátko pred jeho prevrátením sa. Zo znaleckého posudku č. ZP - 15/2014 vyhotoveného znalcom Q. - chirurg - odborný lekár, znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia zo dňa 10.03.2014 vyplýva, že po prijatí poškodeného (žalobcu) jeho dych výrazne páchol po alkohole. To, že žalobca bol pod vplyvom alkoholu jednoznačne vyplýva z výpovedí svedkov v trestnom konaní, a to X., V., Q., ako aj zo samotných vyjadrení poškodeného (žalobcu). Taktiež z vyššie špecifikovaného znaleckého posudku, konkrétne zo záveru bod 3. vyplýva, že mechanizmom zranení žalobcu je najskôr pád, náraz na zem po vypadnutí z vozidla, zranenia nemajú charakter vzniku zranení vo vnútri vozidla, skôr pádom hlavne na ľavú stranu tela hrudníka a brucha na zem po vypadnutí z auta. Podľa ust. § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti za škodu sa ten, kto ju spôsobí, zbaví, len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou, nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného. Podľa ust. § 423 prvá veta Občianskeho zákonníka kto sa uvedie vlastnou vinou do takého stavu, že nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky je povinný nahradiť škodu v tomto stave spôsobenú. Podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Vzhľadom na to, že žalobca bol v čase dopravnej nehody dňa 08.02.2014 pod vplyvom alkoholu, z vozidla ako jediný vyskočil, ako jediný utrpel zranenia a zranenia, ktoré žalobca utrpel majú jednoznačne povahu zranení spôsobených vypadnutím z vozidla je žalovaný toho názoru, že škoda spôsobená žalobcovi mu bola spôsobená aj jeho zavinením, a teda táto škoda by mala byť žalobcom a žalovaným znášaná pomerne podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka. V prípade, ak by okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria, a tento znalecký posudok by preukázal, že žalobca bol v takom stave, že nebol schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, keďže z auta vyskočil, žalovaný navrhuje, aby súd postupoval podľa ust. § 423 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného, žalovaný neuznáva nárok žalobcu na náhradu škody v takom rozsahu, ako ju žalobca v tomto konaní uplatňuje.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že trvá na podanej žalobe v plnom rozsahu, keďže má za to, že žaloba je dôvodná, opodstatnená opierajúca sa o relevantné ustanovenia príslušných právnych predpisov. K argumentácii žalovaného, že škoda a zranenia, ktorú žalobca (poškodený) utrpel boli spôsobené aj zavinením žalobcu, a že táto škoda by mala byť žalobcom a žalovaným

znášaná pomerne podľa § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „OZ“) žalobca uviedol, že s uvedenými tvrdeniami a argumentáciou v celom rozsahu nesúhlasí, keďže má za to, že vychádza z nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci. V rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 16.02.2017, č.k. 2T/2/2016, právoplatný a vykonateľný dňa 20.06.2017, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu „Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len ako „TZ“), prečinu „Ublíženia na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ v spojení s § 138 písm. h) TZ (ďalej aj ako „Rozsudok“) sa nikde nespomína, že na strane žalobcu ako poškodeného bolo spoluzavinenie, čo vyplýva ako z odôvodnenia rozsudku, tak aj z výšky trestu pre odsúdeného (žalovaného). Práve tento životu nebezpečný spôsob jazdy bol príčinou pudového konania poškodeného, ktorý z vozidla (krátko pred jeho prevrátením), vyskočil (pozn. sám obžalovaný priznal, že „chlapci mali z toho paniku“). Neobstojí obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že nehodu zaviniť poškodený tým, že pred vyskočením z vozidla strhol volant a tak náhle zmenil smer jazdy. Takýto manéver nebol ničím preukázaný. Je tiež preukázané, že obžalovaný viedol motorové vozidlo opitý. Súd pritom vychádzal nielen z vyjadrení jeho spolujazdcov, ale najmä zo záverov odborného vyjadrenia, v rámci ktorého znalec vychádzal z výsledkov série dychových skúšok vykonaných u obžalovaného. Je teda preukázané, že obžalovaný v stave opitosti ako vodič havaroval, pričom spôsobom svojej jazdy (neodvratne smerujúcej k havárii) zaviniť vyskočenie poškodeného z vozidla a týmto svojím nedbanlivostným konaním mu privodil ťažkú ujmu na zdraví. V prípade, ak by prichádzalo do úvahy spoluzavinenie žalobcu, tak súd by uvedené okolnosti bral do úvahy pri vymeriavaní výšky trestu pre žalovaného a výšku trestu by primerane vzhľadom na preukázané prípadné spoluzavinenie žalobcu (poškodeného) znížil. Žalovaný (právoplatne odsúdený) sa účelovo snaží spochybňovať jeho zavinenie preukázané v predmetnom trestnom konaní. Civilný súd by mal takýmto tendenciám žalovaného (škodcu) zamedziť a nemal by sa nechať vtiahnuť do situácie, v ktorej bude bezdôvodne vykonávať dokazovanie najmä vo vzťahu k základu nároku ustálenému vo výroku právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Práve takýto postup civilného súdu má oporu v ustanovení § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“). Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Ak by trestný súd v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín č.k. 2T/2/2016 nemal za preukázané naplnenie kvalifikačného znaku vzniku škodlivého následku (t.j. naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu) a kvalifikovanej škody pri tých trestných činoch, pri ktorých to TZ obligatórne vyžaduje - tu patrí aj trestný čin ublíženia na zdraví, nemohol by v odcudzujúcom rozsudku ustáliť, kto je páchatelom - škodcom a kto poškodeným, v čom spočíva protiprávne konanie, škodu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, zavinenie škodcu, ako ani minimálnu výšku spôsobenej škody. V takom prípade by trestný súd nemohol žalovaného uznať za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví a žalobcu ako poškodeného trestným činom s jeho nárokom na náhradu škody odkázať na civilné konanie. V prípade, že došlo k spáchaniu trestného činu, ktorého kvalifikačným znakom je vznik škodlivého následku či kvalifikovaná škoda, súčasťou skutkovej časti výroku je aj ustálenie naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a označenie poškodeného subjektu. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku v takomto prípade teda deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie žalovaného - škodcu, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, príp. aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. Už zo samotných trestnoprávných východísk vyplýva, že viazanosť civilného súdu výrokom odsudzujúceho rozsudku znamená, že sa prejavuje vo vzťahu k všetkým znakom skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik (existencia) škodlivého následku, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou. Uvedené potvrdzuje aj nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.05.2014, sp. zn. III. ÚS 507/2013. V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu sprenevery je daná okrem iného prisvojením si cudzej veci. Následkom protiprávneho konania musí byť vznik škody (... a spôsobí tak na cudzom majetku škodu...). Ak teda okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že sťažovateľka

spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods. 1 OSP znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. Ak za daných okolností krajský súd a najvyšší súd v konaní o náhradu škody vychádzali zo skutkových a právnych záverov plynúcich zo súvisiacej trestnej veci, nemožno podľa názoru ústavného súdu ich postoju nič vyčítať, pretože podľa § 135 ods. 1 OSP závery trestného konania boli civilné súdy povinné rešpektovať. Uvedený záver by platil aj v prípade, že by sa v civilnom sporovom konaní krajský súd a najvyšší súd so závermi z trestnej veci nestotožňovali. Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011: Najvyšší súd sa nevyrovnal so skutočnosťou, že zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu sprenevery je „spôsobenie škody na cudzom majetku“. Z právnej kvalifikácie skutku, ako aj zo skutkovej vety rozsudku trestného súdu vyplýva, že v dôsledku trestného činu sprenevery odsúdeného došlo u sťažovateľa ako poškodeného k spôsobeniu škody. Ústavne súladný výklad uvedeného ustanovenia vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o nej boli viazané odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a trestným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Z uvedeného vyplýva, že výklad § 135 OSP použitý v rozsudku najvyššieho súdu vedie v konečnom dôsledku k nerešpektovaniu záverov právoplatného trestného rozsudku, čo je v rozpore s princípom právnej istoty ktorý, ako už ústavný súd opakovane vyslovil aj v rámci svojej judikatúry musí byť rešpektovaný aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických a právnických osôb k orgánom verejnej moci. Výklad ustanovenia § 135 OSP, ktorým uvedené ustanovenie aplikoval v predmetnej veci najvyšší súd vedie aj k narušeniu princípu práva na spravodlivý proces, keďže znemožňuje poškodenému v trestnom konaní, ktorý bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na jeho uplatnenie v rámci občianskoprávneho konania, aby sa ho úspešne dovolal napriek existencii právoplatného rozsudku vydaného v trestnom konaní, v ktorom bola jeho škoda uznaná a konštatovaná. Ústavný súd s ohľadom na uvedené konštatuje, že rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konaním páchatela.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uvedenému v predchádzajúcom odseku uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že súd by nemal bezdôvodne vykonávať dokazovanie najmä vo vzťahu k základu nároku ustálenému vo výroku právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 (ďalej len „trestný rozsudok“). Okresný súd Dolný Kubín odkázal trestným rozsudkom poškodeného s nárokom na náhradu škodu na občianske súdne konanie práve z dôvodu, že je potrebné vykonať bližšie dokazovanie. „Súd odkázal poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody voči obžalovanému na občianske súdne konanie, keďže ohľadom ním uplatneného nároku je potrebné vykonať bližšie dokazovanie, ktorého rozsah by už prekračoval rámec adhézneho konania a hlavný účel trestného konania (§ 1 Tr. por.)“ Žalobca sa vo svojom vyjadrení zo dňa 12.02.2018 zaoberá rozsahom viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom podľa ust. § 193 Civilného sporového poriadku. Podľa názoru žalobcu je civilný súd v zmysle ust. § 193 Civilného sporového poriadku viazaný trestným rozsudkom a ďalšie dokazovanie je podľa jeho názoru bezdôvodné. S touto argumentáciou žalobcu sa žalovaný nestotožňuje. Pri výklade § 193 Civilného sporového poriadku je potrebné vziať do úvahy aj taký výklad, podľa ktorého je civilný súd viazaný trestným rozsudkom v zmysle ust. § 193 Civilného sporového poriadku výlučne v tom smere, že je ním preukázané spáchanie trestného činu a osoba páchatela. Civilný súd nie je vôbec viazaný výškou škody, ako ani skutkovým základom uplatneného nároku tak, ako ho zistil trestný súd. Civilný súd je v rámci svojej právomoci podľa ust. § 3 Civilného sporového poriadku vždy oprávnený zisťovať a posudzovať celý uplatnený nárok čo do jeho základu aj výšky bez viazanosti trestným rozsudkom. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na judikatúru R 22/1979, ktorou vo svojom vyjadrení argumentuje aj žalobca, ktorý si však účelovo vybral úryvok, ktorý vyhovuje jeho situácii. Podľa tejto judikatúry „súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný v zmysle § 135 ods. 1 OSP (§ 193 CSP), pokiaľ ide o výšku škody. Nebolo by síce správne nevziať do úvahy závery a zistenia urobené v tomto smere v trestnom konaní, avšak v občianskom súdnom konaní musia byť podľa potreby vykonané ďalšie dôkazy zistením skutočného stavu veci.“ (R 22/1979). S argumentáciou

žalobcu, že nesúhlasí s tým, aby bola škoda znášaná žalobcom a žalovaným pomerne podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka z toho dôvodu, že sa v trestnom rozsudku nikde nespomína, že na strane žalobcu ako poškodeného bolo spoluzavinenie, čo vyplýva ako z odôvodnenia rozsudku, tak aj z výšky trestu pre odsúdeného (žalovaného), sa žalovaný nestotožňuje. To, či bolo spoluzavinenie výslovne spomenuté v odôvodnení trestného rozsudku nie je pre postup podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka právne významné. Celkové okolnosti prípadu, ktoré nasvedčujú tomu, že na škodu sa podieľala aj iná osoba, napr. aj sám poškodený sa posudzujú podľa skutočností uvedených v odôvodnení. V odôvodnení však nemusí byť výslovne uvedené spoluzavinenie, ale má sa vychádzať z okolností uvedených v odôvodnení, z ktorých je možné v civilnom konaní posúdiť mieru spoluzavinenia. Z odôvodnenia trestného rozsudku jednoznačne vyplýva, že poškodený (žalobca) bol tiež pod vplyvom alkoholu. Z odôvodnenia trestného rozsudku sú tieto skutočnosti jasné, napr. z vyjadrenia samotného žalobcu, ktorý uvádza, že so žalovaným vypil v krčme cca tri pivá. Ďalej svedok X. uvádza, že všetci piati v krčme pili pivo, aj tvrdý alkohol. Svedok V. uvádza, že oni všetci pili v krčme alkohol a že pred odchodom z krčmy si pri pulte dali všetci piati ešte „poldeci“. Žalobca vo svojom vyjadrení na podporu argumentácie, že civilný súd je viazaný trestným rozsudkom poukazuje na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.05.2014, sp. zn. 111. ÚS 507/2013 a Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. 269/2011. Obidva uvedené nálezy Ústavného súdu SR hovoria o trestnom čine sprenevery, ktorý je však špecifický v tom, že zákonným znakom skutkovej podstaty tohto trestného činu je spôsobenie škody. Závery nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011 a sp. zn. I. ÚS 269/2011 nemožno paušalizovať bez toho, aby civilný súd vždy zohľadňoval konkrétne okolnosti prípadu, nakoľko v predmetom prípade je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Bolo by totiž v rozpore s požiadavkou spravodlivého súdneho konania (a aj v rozpore s požiadavkou právnej istoty), ak by civilné súdy za každých okolností v konaní o náhradu škody zaviazali škodcu povinnosťou na náhradu celej výšky škody, ktorú si poškodený uplatní, a to bez dokazovania dôležitého pre konkrétny prípad. Na základe týchto skutočností žalovaný trvá na svojom predchádzajúcom vyjadrení zo dňa 22.01.2018 a neuznáva nárok žalobcu na náhradu škody v takom rozsahu, ako ju žalobca v tomto konaní uplatňuje. Z odôvodnenia trestného rozsudku je zrejmé, že žalobca bol v čase dopravnej nehody dňa 08.02.2014 pod vplyvom alkoholu, z vozidla ako jediný vyskočil, ako jediný utrpel zranenia a zranenia, ktoré žalobca utrpel majú jednoznačne povahu zranení spôsobených vypadnutím z vozidla (poukazuje na dôkaz predložený súdu s vyjadrením žalovaného zo dňa 22.01.2018, a to záver znaleckého posudku č. ZP -19/2014 zo dňa 10.03.2014, vyhotoveného znalcom Q. - chirurg - odborný lekár, znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia). Škoda spôsobená žalobcovi mu bola spôsobená aj jeho zavinením, a teda táto škoda by mala byť žalobcom a žalovaným znášaná pomerne podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka.

6. Súd na prejednanie veci nariadil predbežné prejednanie sporu na deň 26.04.2018, na ktorom došlo k prerušeniu konaniu podľa ust. § 163 ods. 1 CSP.

7. Na návrh žalobcu, ktorý súdu doručil dňa 10.10.2018, súd uznesením zo dňa 16.11.2018 rozhodol o pokračovaní v konaní a vo veci nariadil pojednávanie.

8. V podaní, v ktorom žalobca navrhol pokračovať v konaní, súčasne zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 4.370,16 eur. Späťvzatie žaloby v časti o sumu 4.181,32 eur žalobca odôvodnil tým, že táto mu bola vyplatená poisťovňou žalovaného S. dňa 16.07.2018 v sume 3.477,70 eur a dňa 13.09.2018 v sume 703,62 eur. Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 188,84 eur uplatňovanej v rámci nároku na náhradu stratu zárobku žalobca odôvodnil tým, že po skúmaní poisťovňou žalovaného a konzultácii so žalobcom bolo zistené, že PN žalobcu od 28.11.2014 do 21.12.2014 nesúvisela s predmetnou dopravnou nehodou, od ktorej si žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok.

9. Žalovaný v podaní, doručenom súdu dňa 26.11.2019 vyslovil s vyššie uvedeným čiastočným späťvzatím súhlas, s tým, že potvrdil okolnosť plnenia jeho poisťovňou S. v sume 4.181,32 eur.

10. V dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, ku ktorému došlo po predbežnom prejednaní sporu, pričom žalovaný s týmto späťvzatím súhlasil, súd postupujúci podľa ust. § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 CSP konanie v časti o zaplatenie sumy 4.181,32 eur zastavil.

11. Vzhľadom na uvedené čiastočné zastavenie konania, predmetom sporu ostalo zaplatenie sumy 4.160,- eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.341,37 eur od 23.11.2017 do 16.07.2018, zo sumy 4.863,67 eur od 17.07.2018 do 13.09.2018, zo sumy 4.160,05 eur od 14.09.2018 do zaplatenia.

12. O tomto zostávajúcom nároku súd rozhodol na pojednávaní dňa 22.01.2019, potom čo vykonal dokazovanie listinami založenými v spise, keď okrem nich bol ako dôkaz navrhnuté (žalovanou stranou) vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria za účelom posúdenia stavu opitosti a príčetnosti žalobcu v čase dopravnej nehody. Navrhnuté znalecké dokazovanie súd nevykonal, pretože to, s ohľadom na výsledky dokazovania vyplývajúce z listinných dôkazov, nepovažoval za potrebné, resp. vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné.

13. Z dokazovania vykonaného listinami totiž vyplynulo, že žalovaný bol právoplatným a vykonateľným rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 uznaný za vinného, že dňa 08.02.2014 okolo 23:00 hod. žalovaný po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol motorové vozidlo zn. I. ev. č. P. v obci V. od miestneho pohostinstva po ceste č. H. a po miestnej komunikácii až k časti zv. V., kde žalovaný pokračoval v jazde po poľnej ceste ponad obec V. smerom na obec D.. Žalovaný kvôli požitému alkoholu viedol vozidlo nesprávnou technikou jazdy, v dôsledku čoho vozidlo zišlo z poľnej cesty a nekontrolovane sa rútilo dolu kopcom a preto jeden zo štyroch spolujazdcov W., nar. XX.XX.XXXX (t.j. žalobca) v obave o svoj život z vozidla vyskočil, v dôsledku čoho utrpel zlomeninu ľavého krčka ramennej kosti, zakrvácanie do brušnej dutiny a do osrdcovníka, obojstranné pomliaždenie pľúc so zlomeninou rebra, pomliaždenie mäkkých častí hrudníka, viacpočetné povrchové odreniny na tele s celkovou dobou liečenia tri mesiace, zatiaľ čo vozidlo sa vzápätí minimálne jedenkrát prevrátilo a tak zastavilo, pričom dodatočne bolo odborným vyjadrením znalca zistené, že v čase vedenia vozidla mal obžalovaný v krvi alkohol v objeme minimálne 2,259 promile, čím ako vodič nerešpektoval povinnosti vyplývajúce mu najmä z ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. vo vtedy platnom znení a z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, a teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku a inému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona), čím spáchal prečin „Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len ako „TZ“) a prečin „Ublíženia na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ v spojení s § 138 písm. h) TZ, za čo mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý mu bol podmienenečne odložený a bola mu určená skúšobná doba dva roky, pričom mu bol taktiež uložený úhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu vo výmere dva roky. Súd poškodeného W., nar. XX.XX.XXXX (t.j. žalobcu) s jeho nárokom na náhradu škody voči žalovanému odkázal na občianske súdne konanie.

14. Podľa tretej vety ust. § 193 CSP súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15. Najvyšší súd SR v rozsudku z 29. apríla 1992 sp. zn. 2 Cz 16/92, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 35/1993 vyslovil právny záver : „v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným trestným zákonom“. Obdobné závery vyslovil Najvyšší súd v uznesení zo 17. mája 2012 sp. zn. 1 Obdo 41/2011, pričom vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR uvedeného v jeho náleze z 23. novembra 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011: „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal.“ Teda pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, spôsobenie škody, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad § 135 ods. 1 OSP, resp. § 193 ods. 1 CSP totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin. Napokon obdobný názor vyslovil Najvyšší súd aj v rozsudku z 29. júna 2016 sp. zn. 3 Obo 18/2015 (závery uvedené v uznesení NS SR sp. zn. 8Cdo/82/2018 zo dňa 29.11.2018).

16. Vychádzajúc z takto prezentovaných názorov NS SR a ÚS SR tunajší súd dospel k záveru, že ak sa vo výrokovvej časti trestného rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 konštatuje, že žalovaný spáchal o.i. prečin „Ublíženie na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona, (a to na zdraví žalobcu), pričom ujma na zdraví (spôsobenie škody) je, ako to vyplýva z uvedených ustanovení Trestného zákona, znakom skutkovej podstaty tohto prečinu, tak súd si v tomto spore, v ktorom rozhoduje o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil.

17. Vzhľadom na uvedené súd uzaviera, že pokiaľ ide o to, že žalovaný žalobcovi spôsobil ujmu na zdraví, tak tento záver vyplýva z predmetného trestného rozsudku, ktorým je tunajší súd viazaný.

18. Pokiaľ ide o viazanosť trestným rozsudkom a otázku príčinnej súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie č. R 22/1979, podľa ktorého „rozhodnutie o tom, že bol spáchaný dokonaný trestný čin vždy neznamená len konštatovanie zavineného protiprávneho konania určitého páchatel'a, ale aj záver o narušení chránených spoločenských vzťahov a o vzniku určitej ujmy, ktorú v prípade niektorých trestných činov predstavuje škoda na majetku, prípadne nemajetková ujma, ktorej odškodnenie právne predpisy pripúšťajú (napr. pri ublížení na zdraví), ako aj záver o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a uvedenou ujmu. Rozhodnutie o spáchaní trestného činu nemožno teda vždy stotožňovať len so záverom o protiprávnom konaní.“

19. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 223/2016 uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 12/2017 „súd neporuší § 135 Občianskeho súdneho poriadku pokiaľ nad rámec skutkovej a právnej časti výroku trestného rozsudku (obsahujúcej vyhodnotenie z trestnoprávných hľadísk) vezme na zreteľ aj niektorú ďalšiu okolnosť, ktorá je významná zo súkromnoprávných aspektov. Súd je povinný z výroku trestného rozsudku o vine vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť; rozsah tejto viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku.“

20. Vzhľadom na tento záver, tunajší súd v predmetnom spore zobral na zreteľ aj okolnosť významnú zo súkromnoprávných aspektov, ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania a ktorou je skutočnosť, že ujma na zdraví vzniknutá žalobcovi je dôsledkom nielen protiprávneho konania žalovaného, ale taktiež žalobcu, resp. skutočnosť, že žalobca škodu spoluzavinil.

21. Podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka „každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.“ Dané ustanovenie pritom nemá len preventívno-výchovnú povahu. Súdna prax i teória potvrdzujú, že povinnosť vyslovená týmto ustanovením je pre každého účastníka občianskoprávných vzťahov záväznou právnou povinnosťou určitým spôsobom sa chovať. Preto jej nedodržanie predstavuje protiprávne konanie. Na osobu, ktorá sa chová v rozpore s ust. § 415 Občianskeho zákonníka, dopadá za splnenia ďalších predpokladov, vrátane zavinenia, občianskoprávna zodpovednosť.

22. Zo znaleckého posudku Q. č. 19/2014 zo dňa 10.03.2014, ktorý sa nachádza na č.l. 51 spisu vyplýva, že podľa zdravotnej dokumentácie u poškodeného W., t.j. žalobcu, po prijatí na ošetrovanie po nehode zo dňa 08.02.2014 jeho dych výrazne páchal po alkohole, pričom z výpovede žalobcu, ktorú urobil na hlavnom pojednávaní v uvedenej trestnej veci (str. 3 trestného rozsudku) vyplýva, že v predmetný večer si v miestnej krčme prisadol k žalovanému, ktorý tam už sedel a vypil s ním cca tri pívá. Žalovaný navrhol, že ide do obce D. na tanečnú zábavu a spýtal sa, či niekto nechce ísť s ním a následne k nemu okrem žalobcu nastúpil aj X., Q. a V. Z výpovede X., ktorú urobil na hlavnom pojednávaní v uvedenej trestnej veci (str. 3 trestného rozsudku) vyplýva, že v ten večer spolu s ostatnými spolujazdcami v miestnej krčme v obci V. sa dohodli, že pôjdu spolu na diskotéku do obce D., pričom predtým všetci piati v krčme pili pivo aj tvrdý alkohol. Z výpovede V., ktorú urobil na hlavnom pojednávaní v uvedenej trestnej veci (str. 3-4 trestného rozsudku) vyplýva, že v ten večer sa spolu s ostatnými spolujazdcami v miestnej krčme v obci V. dohodli, že pôjdu spolu na diskotéku do obce D., pričom predtým všetci v krčme pili alkohol a krátko pred odchodom z krčmy si pri pulte dali všetci piati ešte „poldecí“.

23. Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že ak žalobca nastúpil do vozidla, ktoré viedol žalovaný, pričom žalobca s týmto žalovaným predtým požíval alkoholické nápoje, a to v nemalom množstve, muselo byť žalobcovi zrejmé, že nastupuje do vozidla s vodičom, ktorý je pod značným vplyvom alkoholu a musel (mal si byť) vedomý toho, že vodič v takomto stave môže spôsobiť nehodu a tým aj ujmu na zdraví (alebo majetku). Ak napriek uvedenému žalobca nastúpil do vozidla so žalovaným ako vodičom, konal jednoznačne v rozpore s povinnosťou uloženou v § 415 Občianskeho zákonníka a vzniknutú škodu spoluzavinil. V občianskom súdnom konaní musí súd k spoluzavineniu poškodeného prihliadať i bez návrhu (R 27/1979).

24. Nakoľko súd dospel k záveru, že za škodu, ktorá vznikla žalobcovi a ktorú uplatňuje v tomto spore zodpovedá nielen žalovaný (v zmysle trestného rozsudku), ale škodu spoluzavinil aj žalobca (porušením povinnosti vyplývajúcej z ust. § 415 Občianskeho zákonníka, t.j. svojím protiprávnym konaním), súd aplikoval ust. § 441 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.“

25. Ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka upravuje prípad, keď škodu síce spôsobila iná osoba (škodca - zodpovednostný subjekt), ale súčasne bola spôsobená aj zavinením poškodeného. V takomto prípade by nebolo správne, aby za škodu zodpovedal jeden alebo druhý. Kto bude zodpovedný a v akom rozsahu bude znášať následky spôsobenia škody, závisí od toho, či škoda bola spôsobená škodcom a aj zavinením poškodeného, alebo či škodu výlučne zavinil poškodený. V prvom prípade znášajú škodu obaja, t.j. zodpovednostný subjekt a poškodený, pomerne.

26. Postupujúc podľa tohto ustanovenia, súd dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti veci je na mieste, aby vzniknutú škodu znášal žalobca a žalovaný pomerne, a v to v rovnakom rozsahu, t.j. každý z nich vo výške 50% z vzniknutej škody. Žalobca i žalovaný totiž spôsobili škodu vzniknutú na zdraví žalobcovi z nedbanlivosti, resp. tak u žalobcu, ako žalovaného nebola prítomné zavinenie vo forme úmyslu (viď odsek 13 odôvodnenia), kedy by bolo možné rozdeliť pomer na náhrade škody inak, než jedna ku jednej.

27. Pôvodne žalovaná suma predstavovala 8.530,21 eur, ktorú žalobca čiastočným späťvzatím o nedôvodne žalovaný nárok v rozsahu náhrady straty na zárobku v sume 188,84 eur, znížil na sumu 8.341,37 eur. Polovica z tejto sumy predstavuje 4.170,685 eur. Nakoľko však žalovaný (prostredníctvom poisťovne) v prospech žalobcu plnil sumu 4.181,32 eur, plnil žalobcovi viac ako 50% zo žalovanej náhrady škody, t.j. plnil o niečo málo väčšom rozsahu než v akom za škodu, podľa názoru súdu, zodpovedá. S ohľadom na to súd žalobu, pokiaľ na nej žalobca aj po čiastočnom späťvzati vo zvyšku zotrval, ako nedôvodnú, zamietol.

28. S ohľadom na takýto výsledok sporu, súd o trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP (vo vzťahu k zastavenej časti konania) a § 255 ods. 2 CSP (vo vzťahu k zamietnutej časti žaloby).

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP „súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 256 ods. 1 CSP „ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.“

31. V danom prípade súd konštatuje, že zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 4.181,32 eur zavinil žalovaný, nakoľko k zaplateniu uvedenej sumy došlo po podaní žaloby a právo na náhradu trov konania v tejto časti tak vzniklo žalobcovi. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že súdnemu sporu bolo možné predísť, pretože žalovanému bola výzva právneho zástupcu žalobcu doručená dňa 30.10.2017 a následne právna zástupkyňa žalovaného telefonicky kontaktovala právneho zástupcu žalobcu, že bude na výzvu odpovedané, pričom odpoveď zaslali 14.12.2017 a uviedli v nej, že sa obrátili na poisťovňu (tak ako to právny zástupca žalobcu žalovanému odporučil vo výzve). Pre stotožnenie sa s týmto názorom by bolo totiž potrebné, aby žalovaná strana preukázala, že odpoveď na výzvu zo dňa 14.12.2017 doručila právnomu zástupcovi žalobcovi pred podaním žaloby (21.12.2017). Toto však nepreukázala, pričom žalujúca strana uviedla, že podľa nej bola odpoveď doručená až po podaní žaloby. Každopádne aj pri zistení, že bolo možné sporu predísť predsúdnou komunikáciou, išlo by o dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý by súd prípadne nepriznal trovy konania úspešnému žalobcovi (§ 257 CSP).

Vychádzajúc z úpravy CSP by však súd z toho dôvodu nemohol priznať trovy konania neúspešnému žalovanému.

32. V časti o zastavenú sumu 188,84 eur súd dospel k záveru, že zavinenie na tomto zastavení nesie žalobca, pretože dôvodom späťzatia nebolo správanie žalovaného, ale okolnosti na strane žalobcu, ako to vyplýva z dôvodov čiastočného späťzatia uvedených v odseku 8 tohto odôvodnenia.

33. V časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, ide o úspech žalovaného.

34. Súhrnne možno uzavrieť, že úspech žalobcu predstavuje časť sporu, ohľadne zastavenej sumy 4.181,32 eur a úspech žalovaného predstavuje časť sporu ohľadne zastavenej sumy 188,84 eur a zamietnutej sumy 4.160,05 eur. V percentuálnom vyjadrení je úspech žalobcu 49,02% a úspech žalovaného 50,98%, na základe čoho je tzv. čistý úspech žalobcu 1,96%. Súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 1,96%.

35. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).